

DOMENEC UMBERT

CONVERSA AMB JOSEP FAULÍ

L'Avui, avui

Just quan prenia possessió de la direcció del diari, J. Faulí ha fet per a EL TEMPS aquestes declaracions, en què explana quina és la situació actual del rotatiu i quins canvis —tecnològics i d'altre tipus— pensa introduir-hi.

Assumpció Maresma

Josep Faulí ha estat nomenat nou director del diari *Avui*, que es publica a Barcelona, just quan està a punt de celebrar-se el desè aniversari d'aquest periòdic que es troba, segons diverses perspectives, en un moment d'ascens.

El nou director, nascut a Barcelona el 1932, treballà a *Diario de Barcelona*, col·laborà a *Tele/Estel* (1966-70) i en altres mitjans, fou cap de premsa de la Generalitat de Catalunya i ha publicat diversos llibres. Fou director, ja, de l'*Avui*, entre 1976 i 1977.

El 23 d'abril de 1976 va ser un Sant Jordi sonat. Finalment, sortia un diari en català. L'expectativa era molta, el periòdic sortia al carrer amb un ampli suport popular. El director d'aleshores també era Josep Faulí, ell en va ser el primer director i ocupà el càrrec durant un any i escaig.

Han passat 10 anys des d'aquesta data. Tot i els canvis que hi ha hagut durant la curta història d'aquest diari, l'*Avui* no ha aconseguit satisfer mai l'expectativa que va crear en el moment de la seva sortida. El diari s'ha definit, les incògnites s'han anat desvetllant. El seu nou director, que s'ha incorporat el 13 de gener al diari, respon a molts dels interrogants

que encara resten i que EL TEMPS li ha plantejat.

—*Senyor Faulí, ¿amb quin ànim retorna a ser director de l'Avui?*

—D'esperança i de continuar treballant. No estic més entusiasmada, ni menys, que fa deu anys.

—*¿Amb il·lusió?*

—Amb la mateixa de fa 10 anys. Fins i tot una mica més, perquè fa deu anys tot eren incògnites. Aquestes han estat contestades, algunes, no pas positivament, però, si més no, tenim 10 anys d'història que no és poc important i que poques publicacions assoleixen en el nostre país.

—*Enguany, l'Avui celebra el seu desè aniversari ¿quin balanç fa d'aquest període?*

—El més important és que encara existeixi. Per entendre això només cal pensar amb el nombre de publicacions importants que hem vist néixer i morir.

—*¿Podria fer una anàlisi o un balanç de les aportacions dels tres directors que el diari ha tingut fins ara?*

—No, no ho de fer jo, potser perquè no estic capacitat per fer-ho, però, també, per raons òbvies de delicadesa. S'ha de destacar la continuïtat.

—L'Avui, l'únic diari en català, va pretendre ser el diari de tots els catalans. Això era un risc. ¿Quines han estat les conseqüències?

—És un problema difícil perquè una comunitat, pel fet de ser-ho, és un cos variat. Intentar servir a tots a la vegada vol dir que pel camí perds uns quants llençols. És a dir, fas un mal contentament d'uns i dels altres. Amb tot, com que no n'hi ha cap altre, em sembla que és gairebé una obligació de tipus moral assajar-ho, amb els riscos i dificultats.

—Però, ¿l'Avui a qui va dirigit?

—L'Avui és un diari, tal com diu el seu ideari, amb una component necessàriament nacionalista, al servei de tota la comunitat catalana. I quan dic tota, vull dir tota de debò. Evidentment, en la pràctica això té una traducció difícil, però els camins difícils són els més interessants.

—L'Avui és criticat per ser un diari que reflecteix només un sector del nacionalisme, concretament el vinculat amb el govern de la Generalitat i també l'anomenat d'espardenya i barretina. ¿Què n'opina, d'aquestes crítiques?

—Aquestes crítiques, quan són formulades en aquesta pregunta, deuen ser veritat, ara, jo en conec d'altres que van en un sentit oposat. Conec sectors que han criticat que es dona massa audiència a certs nacionalismes radicals, a certs sectors minoritaris de la societat. Em sembla que la cosa va bé. El fet que hi hagi crítiques divergents de sectors diferents és el millor que podem dir a favor del diari.

—Últimament s'ha dit que l'Avui farà el paper de contentar els sectors més conservadors i dretans del nacionalisme català en contrapartida a una línia més oberta de TV-3 i Catalunya Ràdio.

—Els que fan aquestes crítiques són els que les haurien d'explicar. Jo, evidentment, estic a punt d'incorpo-

rar-me al diari i soc aliè a qualsevol plantejament d'aquesta mena. No entenc per què s'ha de contraposar premsa escrita als mitjans audiovisuals. La premsa escrita difícilment és equiparable als mitjans audiovisuals, que van per uns altres camins i fins i tot a un altre públic, que és en part coincident i en part divergent. La prova és que el nombre de lectors d'un diari és sempre inferior al que aconsegueixen aquests mitjans diuem-ne més populars.

«El govern és un instrument de pressió importantíssim.»

—Aleshores, el nacionalisme de l'Avui, ¿en quin punt se situa?

—Essent fonamentalment nacionalista ha d'estar al servei de la societat, i per tant ha d'informar de totes les manifestacions d'aquesta societat. De totes maneres, cal no oblidar que aquesta societat, quan s'ha manifestat en eleccions lliures i democràtiques, ho ha fet d'una forma bastant clara. La qual cosa no vol dir que l'Avui hagi de seguir aquesta tendència, però el que no pot fer és oblidar-la de cap de les maneres.

—Quan vostè era director de l'Avui, aquest diari anava destinat a tots els lectors dels Països Catalans,

coabrint la informació d'aquesta àrea. Amb els anys això s'ha anat aigüellant. ¿Pensa fer alguna cosa en aquest sentit?

—En aquesta conversa estem parlant dels límits que et trobes. És possible que aquests límits que han anat sorgint —límits pragmàtics, de circumstàncies— en algun moment hagin posat alguna reducció en aquest balanç originari, però jo estic segur que tothom que ha passat pel diari ha tingut clar que la seva missió era aquesta. Una de les primeres coses que vaig fer abans de començar a ser director de l'Avui va ser un viatge a les Illes i a València capital, del qual va sortir una col·laboració important. Aquest nivell de col·laboració s'ha de reprendre i augmentar dins els límits.

—¿L'Avui pot ser un diari dels Països Catalans?

—Ha de tenir la voluntat d'ésser-ho. Aleshores es trobarà amb les dificultats de tota mena, que comencen amb la mateixa distribució.

Una de les idees claríssimes meves és que el diari ha de tornar a tenir la presència que havia tingut a les Illes i al País Valencià. S'ha de tenir els mitjans que permetin recollir la informació. Ara, negar-te a donar la informació d'aquestes àrees és greu per a un diari en català, un diari que té una secció de Països Catalans.

—Els diaris d'arreu del món es ressenten dels canvis tecnològics. ¿Com es trobarà l'Avui? ¿En pensa posar en funcionament la nova rotativa?

—Sí, començarà a funcionar aquest mateix mes. Aquesta és, però, una decisió que em supera perquè els diaris no es fan en un dia, i això correspon a una planificació anterior a la meua arribada. Jo, el que faré és pujar amb molt de gust a aquest carro nou i aportar-hi el que pugui, però en el ben entès que és un projecte que ja marxava molt abans de ser-hi jo. Respecte als canvis tecnològics, el que he de dir ben alt és que potser l'Avui no és el diari més ben dotat de Catalunya, però que en relació amb

el diari que jo vaig improvisar fa 10 anys ha canviat tan positivament que n'estic molt content.

Amb una nova rotativa millora l'aspecte de la independència, perquè la rotativa és pròpia i per tant ja no depens d'un tercer i això, en determinats moments, pot ser important.

—Per a l'Avui, ser l'únic diari en català, ¿ha estat un handicap?

—Això és un handicap i un avantatge a la vegada. Avantatge perquè exclou la competència. Un handicap perquè se li planteja la quadratura del cercle, un problema difícil, no dic impossible, dic difícil. I no ho és tant si es compta amb la col·laboració, que vol dir comprensió, del lector.

—¿Seria bo per a l'Avui que sorgís un altre diari en català?

—Aquesta és una eterna qüestió. En principi, una comunitat multiforme, gran i important com la nostra ha de tenir més d'un diari perquè els ciutadans són de més d'un color i, per tant, convé que tots trobin el seu vehicle de lectura normal. Amb tot, a la vegada que es fa aquesta afirmació teòrica s'ha de pensar que la tendència, no pas nostra, sinó universal és la reducció de capçaleres de diaris, no

pas la proliferació. S'ha de pensar que la tendència no és pas nostra sinó arreu del món. S'han de combinar aquests dos factors i veure si és possible.

—Quan es parla de periodisme català moltes vegades es barregen l'escrit en català i l'escrit en castellà. ¿Vostè què pensa que és el periodisme català?

—Aquí, hi ha un joc de paraules que tots sabem el que volen dir i que potser no tenim prou sinceritat per admetre-les. En principi, el periodisme escrit en llengua catalana és l'autèntic periodisme català, però tampoc podem oblidar la constitució de la nostra societat, i encara més, la rèmorra que sobre aquesta societat ha representat 40 anys de dictadura. Aleshores, és lògic que visquem una situació de marxa vers un equilibri estable i que això no s'hagi aconseguit i que, per tant, és indubtable que en castellà moltes vegades s'han defensat valors essencials de la nostra societat, i fins i tot del nostre nacionalisme. No dic que aquesta sigui la situació ideal, reflecteix una situació de fet.

—Diuen que ser director d'un diari comporta el risc de patir un atac de cor, les pressions són moltes. Un director, ¿quins límits ha de marcar amb els grups de pressió?

—Ha de salvar la seva independència al servei de la societat. La qual cosa vol dir que no pot ser insensible a aquestes pressions, però que ha de saber rebre-les i canalitzar-les. No les ha d'oblidar, però no s'hi ha de sotmetre. Evidentment, això torna a ser difícil, però és que a la premsa gairebé tots els problemes són difícils.

—¿I amb el govern?

—És el mateix cas. El govern no deixa de ser un altre instrument de pressió, important, importantíssim. El que no es pot oblidar mai és, però, que un govern democràtic és, en aquest moment, el representant autèntic. Vaja, el representant és el Parlament, i un govern democràtic és l'emanació del Parlament i això no es pot oblidar, ni quant a respecte, ni quant a responsabilitat.

—¿És un home realista?

—Em sembla que no hi ha més remei. □

JULIO GONZALEZ

Número extraordinari d'EL TEMPS

Amb el número 84 del nostre setmanari es vendrà un quadern monogràfic sobre el gran escultor català Julio González

(1876-1942), una figura revolucionària de l'art del segle XX, amb motiu de l'exposició que es fa a València, com una de les primeres activitats de l'Institut Valencià d'Art Modern.

Amb entrevistes, informacions i opinions dels millors especialistes i abundants reproduccions de la col·lecció de l'IVAM i d'altres obres.

